

ugymond, reánk van most szorulva, oly fojtogató kezd lenni a szlávgyűrű körülöt-tünk“.

Ez bizony ellentmondás. Mert ha a szláv gyűrű fojtogatni kezd bennünket, akkor talán *mi* vagyunk rászorulva a germán fajra és nem megfordítva.

„Ha volna most erős kormány és hazafias kormánypárt“ — folytatja a volt koalíciós nagyság . . . nos, mi történnék akkor? „Mi szabhatnánk meg a föltételeket, amelyek mellett igenis segítségükre mennénk“, — ugyan kinek, ha *minket* fojtogat az erős szlávgyűrű s nem a germánokat?

„Nekünk az összeütöközést a szlávokkal *mindenképpen kerülni kell*“, — hirdeti tovább a koalíciós külügyi politika legújabb bölcseségét a fentjelzett ellenzéki férfiú.

Hogyan: „mindenképpen“? Tehát az albán kikötők átengedése, Albánia fölosztása, balkáni pozícióink teljes föladása, nagyhatalmi önértékünk, nemzeti becsületünk teljes megalázása árán is?

Nagy szó az: „*mindenképpen*“. A legnagyobboságosabb, legkisebb nép se fogadná meg e baráti jó tanácsot, nem hogy a magyar nemzet, amely nem áll egyedül, amelynek szövetségesei és barátai vannak s amely egy katonailag jól fölkészült európai nagyhatalmasság egyenjogu és egyenrangú tagja.

Aki, mikor az egyik szláv állam mozgósítja hadait a határainkon, a másik szláv állam pedig — akárcsak a légy — ugyan csak próbára teszi a türelmünket, azt prédikálja egy kuruchirü városban, kurucok utódainak a gyűlésén, hogy az ellenségeinkkel békében kell élnünk „mindenképpen“: az minden politikai botlás legszörnyűségesebbjét követi el, — nyitogatja a kapukat az ellenségeink előtt.

Művészete szempontjából is tehát felelő érdekes az életfolyása, amely nála, az Élet Királyánál, mint irónál is jelentőségében sokat nyer.

Wilde Oszkár 1856. október 15-én Dublinban született. Eredetire nézve tehát írországi és katolikus. Az Oszkár nevet keresztapjáról, Oszkár svéd királyról kapta, akit nyilván a Wilde Oszkár anyja kért föl erre a tisztre. Ez a kis hiúság, úgy látszik, jellemző arra a különben rendkívül szellemes és művelt nőre, aki a modern Angolország egyik legnagyobb íróját szülte. Ő maga is, Speranza álnéven az ir-kérdésben a tollával harcolt. A fia egész életén át rajongott ezért az asszonyért, aki fiának valóságos managerje volt. Így például Londonban, a Grosvenor Square-on, irodalmi szalont nyitott, hogy fiának utat egyengessen az előkelő világba és egész „Oscarianismust“ teremtett. El lehet képzelni örömet és diadalát, amikor megérthette, hogy Oszkár fia London első drámaírója lett, de meg kellett érnie a Madonnasorsot, a fia katasztrófáját is. Ez a csapás sirba is vitte. A fia nem mehetett el a temetésére, mert ép akkor a szomorú szigorú Reading foglya volt.

Wilde William, az író apja, kisebb jelentőségű, de nem jelentéktelen ember. Dublinban keresett seborvos volt és emellett kényelmesen élhetett passziójának, a régiségek és ritkaságok gyűjtésének. Ezt a szenvedelmet a fia is örökölte tőle. Az író szülei-
ben tehát már láthatjuk azokat a hajlandóságokat, amelyek később benne művészi magaslatra emelkedtek. A nevelése is hozzájárult ahhoz, hogy az esztétikai gyönyörűségek Lucullusa legyen belőle.

(Folytatjuk.)

A polgármester nyilatkozata az új kórház ügyéről.

— Szeged város novemberi közgyűlése. —

(*Saját tudósítónktól.*) Szerdán délután kezdődött Szeged város novemberi közgyűlése. A tárgysorozatban negyvenkét pont szerepel, amelyek közül azonban néhány igen jelentőset csak decemberben tárgyal a törvényhatóság. A novemberi közgyűlés így nagyon rövid életűnek ígérkezett, az első nap azonban alaposan rácaffolt a föltevésre. Javarászben interpellációk és indítványok foglalták le a közgyűlés első napját. Nagyobb vita keletkezett a vízvezetéki berendezés ügyében való föllebbezés tárgyalásánál. Két új tisztségviselőt is választott a közgyűlés. Mind a két választás egyhangú fölkiáltással történt. Osztályjegyzőnek megválasztották Schäffer Lajos dr. rendőrtisztviselőt, könyvivői főpénztári ellenőrnek pedig Stumpf Kálmánt.

Kószó István dr. a közkórház ügyében interpellált. Interpellációjában fölemlítette a szegedi botránykórház tarthatatlan állapotát és ezzel kapcsolatosan megkérdezte, hogy mi lesz már az új kórházzal? Lesz, nem lesz? Gaál Endre dr. tanácsos válaszában fölemlítette, hogy a tavasszal megkezdik az új kórház fölépítését, még pedig államsegéllyel, mert a kormány — egyelőre — négy millió koronát szánt kórházak segélyezésére. A legszükségesebb javításokat azonban az új kórház fölépítéséig is eszközlik a közkórházban.

Lázár György dr. polgármester is nyilatkozott a kórház ügyében, amelyet a legnagyobb érdeklődéssel hallgatott a közgyűlés. Fölemlítette a polgármester, hogy a hatóság semmit el nem mulasztott az új kórház létesítése ügyében. Amikor a város első ízben kért államsegélyt az új kórház fölépítésére, a belügyminisztérium elutasította a kérelmet azzal, hogy van Szegednek elegendő pénze. A polgármester erre Lukács László, az abban az időben való pénzügyminiszterhez fordult, aki megnyugtatta a polgármestert, hogy terjessze elő újból a kérelmet. Közben azonban Teleszky János került a pénzügyminisztérium élére, aki a kórházi segélyezések ügyében új rendszert honosított meg. A pénzügyminiszter ugyanis nem a betegápolási díjakból, hanem az előirányzott költségekből fedezi a kiadásokat. Tehát a megváltozott körülmények késleltették az új kórház ügyét. Most azonban a pénzügyminisztérium fölvetett négy millió koronát kórházépítésre és segélyezésre, amelyből egy millió jut a fővárosnak. A polgármester határozott biztatást kapott a pénzügyminisztériumban, hogy a segély odaitélésénél elsősorban Szegedet veszik figyelembe.

A közgyűlés megnyugvással fogadta Lázár György dr. fölvilágosítását.

A közkórház ügye egyébként Kovács József dr. indítványával kapcsolatosan is foglalkoztatta a közgyűlést. A kormány ugyanis a jövő évben ötven millió koronát akar beilleszteni vidéki kórházak építésére. Kovács József dr. azt indítványozta, hogy kérjen a város *állami kórházat*, hatszáz ágysal. Az ötven millióból juthat erre is. Az indítványhoz hozzájárult a közgyűlés és elhatározta, hogy az állami kórház érdekében föllíratot intéz a belügyminiszterhez.

A légszuszgyár is két indítvánnyal kapcsolatosan szerepelt a közgyűlésen. Nyilassy Pál arról panaszkodott, hogy három napig nélkülözötte a villanyvilágítást, mert a társaság nem akarta megjavítani a vezetékét. Indítványozta, hogy szabályrendeletet alkossanak a város, amelyben kényszerítse a társaságot, hogy a magánosok lakásán előforduló világítási zavarokat nyomban szüntesse meg, az illető fél költségére.

Szmollény Nándor az óvadék ügyében citálta a közgyűlés elé a társaságot. Az 1894-iki szerződés szerint a társaság az egy hónapi fogyasztás értékében óvadékot kérhet a magánfelektől. Ezzel a nagyon is homályos szerződéssel azonban visszaél a társaság. Ugyanis egyszerűen meglepi a magánosokat és nyomban követeli az óvadékot —

tulnyomóan ötven koronát — azzal a fenyegetéssel, hogy különben elzárja a vezetékét. De megtörténik, hogy a havi togyasztási értékének ötszörösét, sőt tizszeresét is követeli óvadék fejében. Az ilyen visszaélés elkerülésére indítványozza, hogy szabályrendeletben szabályozza a magánfelek és a társaság jogviszonyát. Például, hogy havonként terjessze be a tanácshoz a társaság az óvadékról szóló kimutatást.

A tanács javaslatára mind a két indítvány ügyében a határozat előtt meghallgatják a jogügyi bizottság véleményét.

Csányi János és társa indítványozták a Deák Ferenc-utca Kállay Albert- és az Oroszlán-utca között való részének a kikövezését. Az indítványt a jövő évi kövezési program tárgyalásánál figyelembe veszik.

A Kálvária-utca külső szakaszán is lefektették már a vízvezetéki csövet. Juhász Antal indítványozta, hogy kapcsolják be a magánvízvezetékét. A közgyűlés hozzájárult az indítványhoz. A költség a háztulajdonosokat terheli.

Csáky Vencel a Délibáb-utca gázvilágítását indítványozta. Az indítvány ügyében a decemberi közgyűlés határoz.

Somlyódy István dr. három indítvánnyal szerepelt a közgyűlésen. Javasolta a szegényügy intézményes rendezését, népszálló létesítését és a forgalomban levő papír- és ércpénz évenként való fertőtlenítését. Az utóbbi indítvány fölött, Somogyi Szilveszter dr. főkapitány előterjesztésére napirendre tért a közgyűlés. Az indítvány ugyanis a gyakorlatban keresztülvihető. A szegényügy rendezését az engedély nélkül koldulóakra való tekintettel sürgette az indítványozó. Különösen a templomok előtt való „izléstelen és erkölcstelen“ koldulás már tűrhetetlen. A felsőipariskola fölépítésével kitelepitik a menhelyet. Helyébe legalkalmasabb volna népszálló építése. A szegényügy rendezését egyelőre tanulmányozza a tanács és aztán érdemleges javaslatot terjeszt a közgyűlés elé.

Az októberi közgyűlés elhatározta, hogy Alsótanyán minden hét csütörtökjén állatvásárt engedélyez. A kereskedelmi miniszter leiratában nem hagyta jóvá a határozatot. Az indokolás szerint az állatvásárhoz nincs elegendő kiépített út és az alsótanyai vásár különben sem közszükséglet. Ellenben ajánlotta a miniszter, hogy a szerdai és a szombati hetipacokon rendezzen állatvásárt a város, amihez joga van.

Gerle Imre dr. sérelmesnek találja a miniszteri leiratot, mert az indokolás nem felel meg a valóságnak. Most is kiépítenek négy utat, úgy, hogy Alsótanya valóságos utközpont lesz. Indítványozza, hogy a közgyűlés utasítsa vissza a leiratot.

Papp István is sérelmesnek találja a miniszter leiratát. Alsótanyának elsőrendű érdeke az állatvásár. Somogyi Szilveszter dr. főkapitány előterjesztésére, Lázár György dr. polgármester fölvilágosító szavai után úgy határoz a közgyűlés, hogy hat hónap múltán ismétlje meg a város a kérelmet. Addig kiépülnek az utak.

A tanács ajánlotta, hogy a városrendezés érdekében vásárolja meg a város Szücs Béla Szegfü-utcai házat kilencvenezer koronáért. Kovács József dr. és Kiss Gyula hozzászólása után a közgyűlés az indítványt *levette a napirendről*.

A vízvezetéki munkálatokra árlejtést hirdetett a város. Beérkezett három ajánlat és pedig Fogel Ede tizenegy, Fekete Nándor tizenhármas és Sebestyén József tizöt-harminc százalékos terjedő engedménnyel pályázott. Minthogy az utóbbi ajánlat szabálytalan volt és az engedmény nem érte el a múlt évi huszonöt százalékos, újabb árlejtést hirdettek. A második versenytárgyaláson Fogel Ede nyerte el a munkálatokat, huszonhat százalékos engedménnyel. Fekete Nándor megfelelt a második árlejtést, mert a felebbezés szerint, az első rendes árlejtés alapján öt illeti meg a munkálat. A tanács kérte a felebbezés elutasítását.

Schwarc Rudolf hevesen kikelt a mai árlejtéseknél divó rendszer ellen. Szerinte a szegedi iparosok már alig pályáznak városi